

Buchboden Wangspitze

Buchboden - Bad Rotenbrunnen - Gadenalpe - Matonaalpe - Wangspitze - Rindereralpe

6 uur, 8.5 Km en 930m klimmen/630m dalen*

*(+ Van Rindereralpe met de bus retour 0,5 uur bijtellen)

*(+ Van Rindereralpe lopen 1,5 uur 3,5 Km en 300m dalen)

De Wangspitze, een geweldig uitzichtpunt! Tenzij het regent zoals in ons geval. Maar ook met het slechte weer was het de moeite meer dan waard.

Deze rondwandeling door een Naturschutzgebiet van het Grosswalsertal gaat voor een deel over Schotterwegen. De rest over graspaden door de Alpenweiden en een leuk smal bospad bij de prachtige afdaling.

Daarbij komen we langs veel Hütten en boerderijen, maar geen van allen is 'Bewirtschaftet'. Dus voldoende eten en drinken meebrengen.

Het startpunt van de tocht is een parkeerplaats net achter Buchboden. Dit is, vanaf Bludenz gezien, te bereiken via de hoofdweg door het Grosswalsertal over Raggal naar Sonntag.

In Sonntag kunnen we rechtsaf het zijdal in naar Buchboden. In het kleine centrum van Buchboden rij je 'tegen de kerk aan', daar dan rechts omheen verder het dal in. Pas op voor tegenliggers, het is er smal en steil.

Al na een kort stukje volgt een brug, daarna gaat het asfalt over in een sintelweg/Schotterweg. Bij de Y-splitsing die er gelijk op volgt, is links voldoende parkeerruimte. Op de splitsing staat een informatiebord over het 'Biosphärenpark Grosses Walsertal' en een wegwijzer.

Daar begint het wandelklaar maken. Wandelsokken, schoenen, rugzakken en natuurlijk de wandelstokken instellen.

We vertrekken via het rechterpad van de splitsing licht omhoog het Gadental in.

Verderop buigt de weg rechts het zijdal in en komen we langs een splitsing. Een smal paadje gaat links onderuit, wij blijven op dezelfde weg verder omhoog.

Vorbij aan een kleine parkeerplaats daalt het daarna af naar Bad Rotenbrunnen. Op een schitterende locatie aan de overkant van de Matonabach, staat dit grote Gasthof/Hotel. Ook staat er een klein kerkje met er voor een vijver voorzien van een fontein. Zo vroeg in de morgen zitten er nog maar weinig gasten op het ruime terras, dat zal later op de dag wel anders zijn.

Tussen beek en Gasthof lopen we verder het dal in, daarna links aanhoudend de alm achter het Gasthof omhoog.

Zodra we de Alm verlaten en het bos in gaan wordt de hellinghoek steiler en gaat het graspad over in sintelpad. Deze scherpe steentjes zijn altijd lastig voor honden en ook ons hondje Reni zoekt zo veel mogelijk de grasstrookjes en bermen op.

Het eerste deel is het een continue stevige klim. We zeggen ook tegen elkaar dat het best wat meer zou mogen variëren in hellinghoek. Nog nauwelijks uitgesproken komt er verandering. Het wordt nog veel steiler!

Net als we denken dat het eindeloos verder gaat, horen we in de verte water omlaag kletteren en vlakt het pad af richting de waterval van de Matonabach.

Behoudens af en toe een doorkijkje, is er echter teleurstellend weinig van de waterval te zien, laat staan dat we er bij zouden kunnen komen..

Voor we bij de waterval langs komen buigt het nu wat smaller geworden pad naar links waar een klein stroompje moet worden overgestoken. Een leuk plekje, en daar enkelen aangeven dat hun maag begint te knorren, besluiten we hier bij het water halt te houden en het brood te gaan snijden.

Na de maaltijd trekken we verder in de hoop spoedig bij de Gadenalpe aan te komen.

Eerst moeten we voorbij de bocht nog meer hoogtemeters overwinnen via enkele haarspeldbochten, daarna wordt het wat gemakkelijker lopen.

In het begin is het nog vooral bos, dan naderen we een hek. Het teken dat we een Alm naderen waar de koeien binnen moeten worden gehouden.

Het bos wijkt, en de Alpenwei komt in beeld. Van bewoning is echter nog niets te zien.

Pas als we afdalen naar een brug over de brede beek, deze oversteken en daarna rechts omhoog bij een splitsing staan, zijn achter een met gras begroeide heuvel de punten van enkele daken zichtbaar.

Dat moet de Gadenalpe zijn. Deze ligt op 1317m, zodat we dan ruim 430m aan hoogte hebben gewonnen.

De Gadenalpe ligt in een soort kom met steile rotswanden er omheen in hoefijzervorm. Het doet ons sterk denken aan de [Sulzenaualm](#) in het Stubaital.

Daar de boerderij niet 'bewirtschaftet' is, gaan we die kant maar niet op. We hebben nog een lange tocht voor de boeg. Op de splitsing kiezen we voor rechts omlaag. Als richting wordt zowel de Matonaalpe als de Wangspitze aangegeven.

Er volgt een korte maar aangename afdaling na al dat klimwerk tot aan een volgende brug. (Foto) Ook deze steken we over waarna er opnieuw aan hoogte moet worden gewonnen. Deze keer veel leuker over de Alpenweiden met veel meer uitzicht dan eerder in het bos.

Helaas voor ons wordt het uitzicht flink belemmert door een snel toenemende wolkendek dat al snel de toppen van de bergen voor ons verbergt. Niet veel later zakken de wolken het dal onder ons in en ook over ons heen. We lopen dan letterlijk 'in de wolken'.

Terwijl de mist dichter wordt blijven we het goed gemarkeerde pad verder de berg op volgen. Later zien we beneden ons ook de gebouwen van de Gadenalpe staan waarvan we eerder alleen de bovenste rij pannen zagen.

Deze keer is er meer variatie tussen vlakkere en steilere gedeelten. Dat maakt het lopen wat vriendelijker. Hier en daar staat een rustbankje bij wat ongetwijfeld een mooi uitzichtpunt is als de wolken zouden optrekken, ook al is dit spookachtige sfeertje van mistflarden in het berglandschap ook heel leuk om te zien. Wat er in elk geval opvalt is de oorverdovende stilte.

Na een langere klim naar rechts, waarbij we opnieuw een stukje bos in gaan, komen we weer bij een hek over het pad.

Ondertussen is het behoorlijk begonnen te regenen en hebben we snel de regenkleding aan moeten schieten.

Ook hier is het hek een voorbode van de aankomst op de volgende Alm; De Matonaalpe. Voordat we deze zien, krijgen we eerst een topkruis in zicht op een topje voor de boerderij.

Om daar te komen moeten we rechts om het topje heen lopen, vanaf de achterzijde loopt een pad omhoog. Wij kiezen voor de kortste route en klauteren door het natte gras de helling op tot aan het kruis. Doorgaans zijn dit leuke plekjes om even te pauzeren, maar de stromende regen weerhoudt ons er van er bij te gaan zitten.

Er wordt een foto gemaakt, en dan gaan we snel verder. Deze keer aan de andere zijde omlaag naar de nu zichtbare gebouwen van de Matonaalpe. We zitten dan op 1673m en hebben weer 350 hoogtemeters in de kuiten.

Via een houten hek lopen we het erf op en zien niet gelijk de gezochte wit/rood/wit markeringen. Net als we om ons heen kijken wordt er een venster geopend en worden we vriendelijk begroet door de boerin. Ze wijst ons linksaf voor de woning langs de Alpenwei in en stelt ons gerust met de woorden 'nog maar een korte klim tot op de Wangsattel'. Mooi, want zien doen we de Sattel niet ook al is het niet meer ver.

We maken van de gelegenheid gebruik door gelijk te vragen hoe het met de afdaling naar de Rindereralpe is bij deze weersomstandigheden. Ook daarin weet ze ons gerust te stellen. Dus trekken we verder.

Het ziet er naar uit dat we tussen een grote kudde koeien en paarden door onze weg naar boven moeten zoeken. De beesten zijn best vreedzaam, maar we zijn altijd alert op vreemde reacties bij het zien van ons hondje.

Behalve veel nieuwsgierigheid valt het hier echter mee.

Over de Alm volgen we de wit/rood/wit markeringen op de verschillende rotsblokken, maar het pad is slecht begaanbaar. Modder, verergert door het er in rondtrappen van koeienhoeven.

We zijn dan ook blij als we hogerop de weide via een schrikdraadafzetting de Alm weer verlaten en na enkele minuten op de 1791m hoge Wangsattel aankomen.

Op dat moment neemt de regen af en is er alleen nog mist. Mist zo ver ons oog reikt, en dat is niet heel ver. Wel is het wegwijk op de Sattel waarneembaar waaronder we ons laten vallen en de benen de nodige ontspanning bieden na 930 meter klimwerk.

Er wordt een appeltje of koekje naar keuze rondgedeeld terwijl het voor een kort moment opklaart. Dan is plots zelfs het topkruis op de

Wangspitze zichtbaar, volgens de wegwijzer nog slechts een kwartiertje lopen. (Foto)

Daar er onderweg al is besloten vanaf de Rindereralpe met de wandelbus terug te keren, zijn we gehouden aan de bustijden. Dit busje rijdt maar vier keer per dag en wij willen niet het risico lopen deze te missen.

Dit betekent dat we niet meer naar het topkruis gaan. Een kwartier heen, weer terug, en daar kort verblijven, zou opgeteld met de uur looptijd naar de Rindereralpe wel eens te veel kunnen worden om het busje van 16.45 nog te halen.

Vanaf daar zouden we in dat geval nog anderhalf uur terug naar Buchboden moeten lopen in de regenbuien. Dat lijkt ons op deze tweede wandeldag van de vakantie toch te veel, en de lange Schotterweg omlaag is ook niet erg geschikt voor Reni.

We verlaten de Wangsattel door aan de andere zijde het smalle padje omlaag te nemen.

Tot hier was de route al heel leuk, maar het mooiste deel komt nu pas. Een schitterend gras- en rotspad brengt ons zigzag over de Alm omlaag.

Op momenten dat de mist iets optrekt krijgen we een goede indruk van de enorme uitzichten die er met helder weer zouden moeten zijn. Het diepe dal onder ons wordt aan beide zijden geflankeerd door zeer steile berghellingen. Op één daarvan lopen wij en vragen ons onder het lopen af hoe we ooit deze steile wand omlaag kunnen komen. Van bovenaf lijkt het onmogelijk.

Natuurlijk valt het allemaal best mee, het is een wit/rood/wit route, dus goed te doen met de juiste schoenen, stokken en een beetje 'trittsicherheit'.

Grote delen van dit pad bestaat uit gras dat vandaag door de nattigheid verraderlijk glad is op de steilere delen. Waar de wandelschoenen onvoldoende grip geven houden de wandelstokken ons op de been.

Met lange halen gaat het heen en weer over de flank van de berg met bij iedere draai weer een ander uitzicht voor zover de wolken dit niet belemmeren. Het is er fantastisch!

Na een lange lus komen we langs de fundering van wat vroeger een Almhütte is geweest, daarna staat er weer een bankje op een strategisch punt.

Vorbij het bankje is het gedaan met de glooiende groene Alpenweide en naderen we het lager op de helling gelegen bosgebied.

Daar wordt het paadje zo mogelijk nog spectaculairder. Het slingert met veel haarspeldbochten door het bos, soms een beetje en soms tamelijk steil omlaag.

Op regelmatige afstanden steken we allerlei kleine beekjes over, waarbij enkelen een ware uitdaging vormen op deze regendag.

In een in van deze stroompjes liggende boomstam zijn voetsteunen uitgehakt ter ondersteuning, maar nat hout is weinig aanbevelenswaardig om zo maar op te stappen. De stam is spekglad, dus zoeken we ons eigen pad zonder 'het gemak van de boomstam' te gebruiken.

De boven aangegeven uur looptijd hebben we met tien minuten overschreden als we de Rindereralpe in zicht krijgen. We hebben dan ook heel voorzichtig gelopen vandaag.

Het pad leidt ons achter de Almhütte langs waarna we de weide oversteken om voorbij het gebouwtje een bredere graslaan omlaag te volgen.

Na vijftig meter staan we op de brede Schotterweg waar op de splitsing tevens het bushaltebordje staat. Met 15 minuten over voor de wandelbus Grosswalsertal moet arriveren. Gehaald, en nu maar hopen dat er nog plaats is voor vier personen en een hond.

Slechts twee minuten te laat horen we van links de bus van de berg af komen, een klein 8-persoons busje. Hij stopt en alle passagiers stappen uit daar alleen de achterbank nog vrij is en deze via de schuifdeur alleen te bereiken is als de anderen uitstappen.

De rugzakken gaan in de achterbak, daarna wurgen we ons met zijn vieren op de driepersoons bank, Reni op schoot. Met een beetje inschikken gaat het prima voor een half uurtje rijden.

De andere passagiers, twee oudere Duits-sprekende stellen, hebben ook een leuke dag gehad en al snel zijn we in een gezellig gesprek en is de rit voorbij voor we er erg in hebben.

Wel even aangeven dat je bij de parkeerplaats rechts van Buchboden staat, het busje rijdt anders naar Buchboden en dan verder linksaf. Desgevraagd gaat de chauffeur graag even rechtsaf om je naar de auto te brengen.

De busreis is gratis voor gasten uit het Grosswalsertal op vertoon van de gastenkaart. Je maakt er echter gebruik van een Mautstrasse, die moet je wel betalen. Drie Euro per persoon.

Terug lopen vanaf de Rindereralpe kan door rechtsaf de Schotterweg omlaag te blijven volgen tot aan de brug over de beek bij Buchboden. Daar dan niet linksaf Buchboden in, maar rechtsaf het dal in wandelen brengt je terug bij de wagen. Op het bordje bij Rindereralpe staat 1 uur 15 als looptijd naar Buchboden, daar komt een kwartier bij voor het stuk na de parkeerplaats.

De routes zijn zo nauwkeurig mogelijk opgetekend. Ik ben niet verantwoordelijk voor wijzigingen ter plaatse en/of (type-)fouten in de omschrijvingen. NEEM ALTIJD EEN GOEDE WANDELKAART MEE! [En mail ons](#) als je onjuistheden tegenkomt.

© 2006 - 2011 superfamilie.nl | Het is toegestaan deze PDF routebeschrijving af te drukken of te downloaden naar een lokale harde schijf voor enkel persoonlijk en non-commercieel gebruik. | Voor meer informatie zie: [Auteursrecht & Disclaimer](#) |